

Mål C-264/08

Belgische Staat

mot

Direct Parcel Distribution Belgium NV

(begäran om förhandsavgörande
från Hof van Cassatie)

”Gemenskapens tullkodex — Tullskuld — Tullbelopp — Artiklarna 217 och 221 —
Gemenskapens egna medel — Förordning (EG, Euratom) nr 1150/2000 — Artikel 6 —
Huruvida ett tullbelopp måste bokföras innan gäldenären underrättas om beloppet —
Begreppet tullbelopp som ’lagligen skall betalas’”

Domstolens dom (andra avdelningen) av den 28 januari 2010 . . . . . I - 736

Sammanfattning av domen

1. *Europeiska gemenskapernas egna medel — Uppbörd av import- och exporttullar i efterhand
(Rådets förordning nr 2913/92, artiklarna 217.1 och 221.1)*

I - 731

2. *Europeiska gemenskapernas egna medel — Uppbörd av import- och exporttullar i efterhand (Rådets förordning nr 2913/92, artiklarna 217.1 och 221.1, samt förordning nr 1150/2000, artikel 6)*
3. *Europeiska gemenskapernas egna medel — Uppbörd av import- och exporttullar i efterhand — Huruvida ett tullbelopp måste bokföras innan gäldenären underrättas om beloppet (Rådets förordning nr 2913/92, artikel 221.1)*
4. *Europeiska gemenskapernas egna medel — Uppbörd av import- och exporttullar i efterhand — Huruvida ett tullbelopp måste bokföras innan gäldenären underrättas om beloppet (Rådets förordning nr 2913/92, artikel 217)*
5. *Europeiska gemenskapernas egna medel — Återbetalning eller återlämnande av import- och exporttullar — Huruvida ett tullbelopp måste bokföras innan gäldenären underrättas om beloppet (Rådets förordning nr 2913/92, artiklarna 217.1 och 221.1)*
6. *Europeiska gemenskapernas egna medel — Återbetalning eller återlämnande av import- och exporttullar — Huruvida ett tullbelopp måste bokföras innan gäldenären underrättas om beloppet (Rådets förordning nr 2913/92, artiklarna 221.1, 221.3 och 236.1 första stycket)*

1. Artikel 221.1 i förordning nr 2913/92 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen ska tolkas så, att den "bokföring" av det tullbelopp som ska återbetalas som avses i den bestämmelsen utgör den "bokföring" av tullbeloppet som avses i artikel 217.1 i nämnda förordning.

(se punkt 17 samt punkt 1 i domslutet)

2. Den "bokföring" som avses i artikel 217.1 i förordning nr 2913/92 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen ska sär-

skiljas från den angivelse av fastställda tullbelopp i bokföringen av egna medel, som föreskrivs i artikel 6 i förordning nr 1150/2000 om genomförande av beslut 94/728 om systemet för gemenskapernas egna medel. Eftersom det i artikel 217 i förordning nr 2913/92 inte föreskrivs några praktiska förfaranden gällande bokföringen enligt den bestämmelsen eller, därigenom, några tekniska eller formella minimikrav, ska denna bokföring, som kan utföras genom att beloppet förs in i en rapport som konstaterar en överträdelse av tillämplig tullagstiftning, utföras på ett sätt som säkerställer att de behöriga tullmyndigheterna för in de exakta beloppen för import- eller

exporttullar som härrör från en tullskuld i räkenskaperna eller något annat likvärdigt medium i syfte att bokföringen av de aktuella beloppen ska ske med säkerhet, även med hänsyn till gäldenären.

tion och möjlighet att med fullständig kännedom om saken tillvarata sina rättigheter.

(se punkterna 18–20 och 22–25 samt punkt 2 i domslutet)

(se punkterna 26–30 samt punkt 3 i domslutet)

3. Artikel 221.1 i förordning nr 2913/92 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen ska tolkas så, att den underrättelse om de belopp som ska betalas i import- eller exporttullar som tullmyndigheterna på lämpligt sätt ska lämna till gäldenären endast kan ske med giltig verkan om tullmyndigheterna dessförinnan har bokfört dessa tullbelopp. I syfte att undvika såväl att avgiftsskyldiga särbehandlas som att en väl fungerande tullunion tar skada, ska ett sådant kronologiskt förlopp av förfarandena för bokföring och underrättelse om tullbeloppet iakttas.

4. Gemenskapsrätten utgör inte hinder för att den nationella domstolen stöder sig på en presumtion att tullmyndigheternas förklaring – att beloppet för import- eller exporttullarna bokfördes, i den mening som avses i artikel 217 i förordning nr 2913/92 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen, innan gäldenären underrättades om tullbeloppet – är riktig, under förutsättning att effektivitetsprincipen och likvärdighetsprincipen iakttas.

Medlemsstaterna är vidare inte skyldiga att anta särskilda handläggningsregler för hur gäldenären ska underrättas om beloppet för import- eller exporttullarna, då tillvägagångssättet för underrättelsen kan regleras genom nationella handläggningsregler med allmän giltighet, som garanterar att gäldenären får korrekt informa-

I avsaknad av gemenskapsrättsliga föreskrifter på ett visst område ska det i varje medlemsstats rättsordning anges vilka domstolar som är behöriga och vilka förfaranden för att väcka talan som är avsedda att tillvarata rättigheter som för enskilda följer av gemenskapsrättens direkta effekt. Dessa förfaranden får emellertid varken vara mindre förmånliga än dem som avser liknande talan som grundar sig på nationell rätt (likvärdighetsprincipen) eller göra det i praktiken omöjligt

eller orimligt svårt att utöva rättigheter som följer av gemenskapsrätten (effektivitetsprincipen). Dessa överväganden har även giltighet särskilt vad beträffar bevisregler, i synnerhet de regler som gäller fördelning av bevisbördan, som tillämpas på en talan som rör en tvist avseende åsidosättande av gemenskapsrätten.

Om den nationella domstolen i ett visst mål finner att det är omöjligt eller orimligt svårt för gäldenären att fullgöra sin bevisbörda för att denna skuld inte har bokförts, till exempel på grund av att bevisningen avser uppgifter som gäldenären inte kan förfoga över, är domstolen enligt effektivitetsprincipen skyldig att använda sig av samtliga processledningsåtgärder som står till dess förfogande enligt nationell rätt, bland vilka förekommer möjligheten att förordna om nödvändiga åtgärder för bevisupptagning, såsom att förelägga en part eller tredje man att förete en rättsakt eller annan handling.

(se punkterna 32–36 samt punkt 4 i domslutet)

5. Artikel 221.1 i förordning nr 2913/92 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen ska tolkas så, att det tullbelopp som ska uppbäras måste bokföras av tullmyndigheterna i den berörda medlemsstaten

innan gäldenären underrättas om tullbeloppet. Tullmyndigheterna kan inte uppbära tullbeloppet om det inte har bokförts i enlighet med artikel 217.1 i förordning nr 2913/92. Tullmyndigheterna har dock fortfarande möjlighet att på nytt underrätta gäldenären om samma tullbelopp, med iakttagande av villkoren i artikel 221.1 i förordning nr 2913/92 och de preskriptionsregler som var i kraft när tullskulden uppkom.

(se punkterna 37–39 samt punkt 5 i domslutet)

6. Tullbeloppet avseende import- eller exporttullar förblir det belopp som "lagligen skall betalas" i den mening som avses i artikel 236.1 första stycket i förordning nr 2913/92 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen, även om gäldenären har underrättats om detta belopp utan att det dessförinnan har bokförts i enlighet med artikel 221.1 i denna förordning. Om det inte längre är möjligt att underrätta gäldenären på grund av att den frist som fastställs i artikel 221.3 i tullkodexen har löpt ut, har gäldenären i princip rätt att kräva återbetalning av detta belopp från den medlemsstat som har uppburit det.

I avsaknad av gemenskapsrättsliga bestämmelser på området för återbetalning av avgifter som har tagits ut felaktigt, är det i varje medlemsstats nationella rättsordning som det ska anges vilka domstolar som är behöriga och vilka förfaranden för att väcka talan som är avsedda att tillvarata rättigheter som för enskilda följer av gemenskapsrätten. Dessa förfaranden får emellertid varken vara mindre förmånliga än dem som avser liknande talan baserad på nationell rätt (likvärdighetsprincipen)

eller göra det i praktiken omöjligt eller orimligt svårt att utöva rättigheter som följer av gemenskapsrätten (effektivitetsprincipen).

(se punkterna 40–47 samt punkt 6 i domslutet)